

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ!

ΤΟΥ CLAUDE MARSEY

"Όσο προχωρούσε η νύχτα μιά βαριά καταχνιά όλο και πλάκωνε τη θάλασσα. Ένα μυστηώδες χέρι λές κι έσερνε μαύρους πέλους στον ορανό. 'Ό ένας διαδεχόταν τον άλλο, κι' ερχόταν σιγνή που όί πέλλει, πολλοί λαξεύοντα, σχημάτιζαν ένα στερόδ άδιεπάρτο όγκο.

- Διαβολοτύχη! Έκαμε ό Γκονέφ, με τό εύθυμο γέλιο του, ποιδόρχε τό φρέβο. Βουτηχτήκαμε στην άίσσα, πρέπει ν' άνοιξουμε τά μάτια μας!

- 'Ό Πέτρος, όρθιος στό τιμόνι, άποκρίθηκε με ήρεμία: - Μή φοβάσαι, καπετάνιο... έχουμε συνήθειες.

"Ήταν πραγματικά τό πέμπο ταξίδι που έκανε τό "Άνθος της Άζόγκ" με πλοίαρχο τόν Γκονέφ στις άχτές της Νέας Γής, όπου οι Γάλλοι παράδες είναι να κερδίσουν τό ψωμί τους, και βρίσκουν, όχι λίγες φορές, τό θάνατο. Πέντε χρόνια τώρα όμως, παρά τις τρομρές καταγίδες και την προδοτική όμίχλη, δεν είχε συμβη κανέτι δυστύχημα στην όραία φαλαινίδα τού Γκονέφ τό "Άνθος της Άζόγκ".

Γι' αυτό, ό Γκονέφ είχε έμπιστοσύνη στό καράβι του, και στους ναύτες του, που τότε έκανε γύρω του ή ίδια άγκλη για τό μαυροκάματο καράβι.

"Εν τούτοις κείνο τό βράδυ έπερνε γάχουν καλά τό νού του. Με τί νύχτα και την καταχνιά που πλάκωνε δεν μπορούσαν να δούν ούτε δέκα σπιθαμές μπροστά του.

Μόνο τό διαπεραστικό σφύρημα της σειρήνας μπορούσε να δείχνι, τό δρόμο στά πλοία.

Τιμονέρας κείνο τό βράδυ ήταν ό Πέτρος. Μόλις τριάντα έτών, είχε τό καλύτερο μάτια, τό καλύτερο αυτί και την πετό δυνατή ψυχραμία άπ' όλο τό πλήρωμα. 'Ό Γκονέφ ήταν ήρωας και μόνο για τόν τύπο, ή από συνήθεια, του φώναζε:

- Απόψε, παλληκάρι μου, μήν όνειρεύεσαι τούς ζωτικές σου. Έχε τά μάτια σου τέσσαρα!

Και με την ίδια ήρεμία ο άλλος άπάντησε:

- Όταν πρόκειται να όσοουμε τό κετόι μας, δεν οκνητόμαστε τέτοια πράγματα.

"Επειτα άπλώθηκε σιωπή στό κατάστρωμα. 'Η θάλασσα ήταν ήρεμη. Δεν άκουγόταν άλλο, από τό χτύπημα των κερμάτων στην πλώρη.

Τά φώτα τού πλοίου έρχιχαν στην πυκνή όμίχλη όχρες άναλαμπές. Τίποτα δεν ήταν πετό βαρύ, πετό πένθυμο, πετό μυστηριώδες άπ' αυτή την άτέλειστη κι' άναστη νύχτα, στην όποια ή γολέττα προχωρούσε ψηλαφητά, σκεπασμένη άπ' την όμίχλη, την όποια δέσχεχε για να την έναοβηη παραπέρα πικνότορη.

Εύτυχως ό Πέτρος δεν ήταν τόσο ειθαίσητος σε τίποτε: άποβαρυντικές έντυπώσεις. Με τό χέρι σταθερό στο πηδάλιο, συγκέντρωνε στον έαυτό του όλη τη ψυχή του πληρώματος και κυβερνούσε μ'όλη τη θέλησή του. Ήξερε πόσα καράβια σαν τό δικό του έπεσαν πάνω στα ύπερωκεανία, τά θηρία αυτά του Άτλαντικού, και κομματιάστηχαν, χωρίς κανείς από τό πλοίο να τό καταλάβη. 'Α! διαβολή! σε τέτοιες περιστάσεις ήξερε καλά να μη οκίεπεται άλλο τίποτε, κι' ό Γκονέφ ήταν άστειος με τις συστάσεις του. Αδώς! άνησθος του τιμονιού να οκίεπεται έρωτες! Άσφαλώς ό καπετάνιος ήθελε να γελάσει κι' ό Πέτρος γελοόσε με τη γερά του.

Οι έρωτες του!... Μαρία—Ιωάννα την έλεγαν. Ήτο έκκοι χρονών. Κατοικούσε κει κάτω, στην βρετανική άκτή... στην 'Οδόνην.

Μά γιατί ό Γκονέφ να προσφέρη αυτές τις λέξεις; Πρό όλίγου τίποτε δεν του θύμιζε τη μνηστή του... τίποτε. Αύτή ή νύχτα δεν τουχε φέρει την εικόνα της.

Και να που ό καπετάνιος με τί άστεία του, είχε ζωντανέψη τό παρελθόν και τουχε θυμίσει τό καλή όνειρα. Έπερνε ν' άνησυχήση; "Όχι, όχι, δεν θέτω οκίεπτόναι πετι την Μαρία του, δεν ήθελε, δεν είχε δικαιώματα. Έπιασε τό μέτωπό * του σαν να μπορούσε να διαώρη τη σκιά του κι' αυτό τό κίλημα, και προσηλώθηκε μπροστά του στην όμίχλη.

"Η όμίχλη ήταν πυκνή, λευκή, άδιεπάρστη... 'Ό νέος νόμιος πως έβλεπε μπροστά του μιν άσση φρεσάτι, τη χλωμάδα μιάς κόρης. Δοκίμασε να διαώρη τά όνειρά του, μα έξαρνα μιά κωνοειδή έδρα του έπληθήθηκε. "Ήταν τότε 10 Μαΐου, και στις 10 Μαΐου τόν περασμένο χρόνο, ενώθηκε με την Μαρία—Ιωάννα. Τότε είχαν άρραβωνιστή. Ένας χρόνος είχε περάσει και κείνο τό βράδυ ήταν ή έπέτειος της συγκηνητικής εκείνης ήμέρας...

"'Ό νέος δεν μπορούσε πεά νάνησασθή. Μ' έμπιστοσύνη στό γερά του αυτιά, παραδόθηκε στο δελτικικό του όνειρο. 'Η σκίψη του τόν έφερε στην 'Οδόνην. Προχωρούσε με μεγάλα βήματα. Άριστερά, ή θάλασσα, κλυόσε τό κύματα της κι' ένα γλυκό ψίθυρο

στην άριμουδιά. Δεξιά του έρχιχε μιά σειρά κατάσπρα σπατάκια. Προχωρούσε... προχωρούσε... άφησε πίσω του τό σπατί και την γαλανή θάλασσα! περά στο βουνό φαινόταν ένα μοναχικό σπατάκι άσπρο, στη μέση ενός πολύχρωμου άπ' τά λουλούδια κήπου.

Μιά σιλουέττα λεπτή χαμογελοόσε στην πόρτα... ή Μαρία—Ιωάννα. 'Ό Πέτρος τάχουνε τό βήμα του, βιοζόταν να σφίξη στό χοντρό μπράτσια του τό λεπτό κορμί της μνηστής του και να της πη όπως τότε στους άρραβώνιας:

- Μαρία μου, είσαι όμορφη και σ' αγαπώ!

"Εγεί κατά όρθια στην πόρτα, εκείνη φαινόταν πως μάντευε τη σκέψη του. Άπλωσε τά χέρια της σ' αυτόν κι' εκείνος έτρεχε σαν τρελλός...

"Έξαρνα, ενώ ό νέος ήταν μόλις λίγα βήματα μακριά της, τό πρόσωπο της Μαρίας άγχιεψε, τά χαρακτηριστικά της συσπάσθησαν, τό βλέμμα της προσηλώθηκε άπάντα του και με τό χέρι τουκανε σήμα να σταθή. Προχωρούσε χωρίς να καταλοβαίνη. Τότε τά χείλη της νέας άνοιξαν και μιά άγλή μιά άλλοιώτικη, δυνατή κι' άπότομη φωνή, τρομαχτική, άπειλαμένη, άκούστηκε:

- Στρέψε γρήγορα άριστερά!

.... Άποσπίστης άπότομα άπ' τόνειρο του ό Πέτρος και βρέθηκε στο τιμόνι του, μέσα στη νύχτα, στην καταχνιά.

Κρατούσε τό τιμόνι σταθερά, κι' άθελα, ύπακουοντας στην μυστηριώδη φωνή, γύρισε άριστερά κι' όλη του τη δύναμη. Τό καράβι προχωρούσε χοροπηδώντας στα κύματα. Τά πανιά, χάνοντας τόν άέρα τους χτυποόταν δυνατά! έρρασιασμένοι οι ναύτες τινάχτηκαν κι' ή φωνή τού Γκονέφ άκούστηκε:

- 'Ε! Πέτρο! τί συμβαίνει!

"'Ό Πέτρος δεν βρήκε καιρό νάπαντήση. Άπ' τά βάθη των σκοταδιών φάνηκε ένας πελόριος όγκος, ένα ύπερωκεάνιο. Άνάμεσα στην πυκνή όμίχλη μιλιας έσχορίζαν λίγα όρχα φώτα. Μιά σειρήνα άκούστηκε σφαιρικήως άδιόσκοπα. Πέρος λίγα μετρα μακριά και χάθηκε στην μάθη καταχνιά...

- Χίλιοι κερανοί! γούλιος ό Γκονέφ πούχε άνέβη έπάνω. Άν δεν γύριετες εγκαίρως, αυτό τό τέρας θα μας είχε κόψη στα όσα.

- Ναί! άποκρίθηκε ό Πέτρος, φτηνά την γλωσσάκουσε. Εύτυχως που με έιδοποίησαν!

- Πούος;

- Μά... σν, καπετάνιο, ή κανένας άλλος. Άκουσα εύδιόκοιτα μιά φωνή πουέλας: *Στρέψε γρήγορα άριστερά!*. Ύψάκουσα κι' αυτό μας έσωσε.

- Εγώ; κι' κοιμώμουν!

- Τότε ήσαν κίποιοι άλλος.

Γάθησαν τούς ναύτες. Κανείς, δεν είχε φωνάξει. Κανείς, άκόμα, δεν είχε άκούσει αυτή τη φωνή, στην όποια χροστούσαν τη ζωή τους.

- 'Ονειρευτήκατε, έκαμε ό Γκονέφ! Άλλωστε λίγο ένδιαφέρει, τό κυριώτερο είναι πως ήμαστε ζωντανοί.

"Όταν τό "Άνθος της Άζόγκ" πλησίασε στη Γολική άκτή, ό Πέτρος βρήκε σιδόνιμα τό ένα γράμμα από την 'Οδόνην.

Μεταξύ άλλων ή μνηστή του του έγραφε:

-Μιά νύχτα, στις 10 Μαΐου, έπέτειο των άρραβώνων μας, σε όνειρευτήκα. Σ' έβλεπα μού χαμογελάς με τό πηδάλιο στο χέρι. Έξαρνα μού φάνηκε πως ένα ύπερωκεάνιο θα έφερε πάνω στη γολέττα σας. Τότε σαν να μπορούσε να μ'άκούσης έφάναξα, έφάναξα... Και σ' έσοσα!...

Με άφραση Σταύρου Μακρυκού

ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ",

Προσεχίστατα άνέκδοτα από την ζωή του άειμνήστου διευθυντού της 'Αρχοπέλας ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ γραμμένα από τόν γιωστόν λογιόχρηνη κ. Στ.μ. Σταματίου.

Μέσα από τά άνέκδοτα αυτά τά γραμμένα με χέρι και κέφι, περνώ όλη ή 'Ελλάς της τελευταίας όδοτίας. Πολιτικοί, πρέσβεις, διπλωμάται, λόγιοι, καλλιτέχνη, δημοσιογράφοι, ήθοποιοί...

Διά των άνεκδότων αυτών τόν έξαιρετικά ένδιαφερόντων θα γνωρίσετε ένα από τούς μεγαλειότους 'Ελληνας δημοσιογράφους και κοινωνιολόγους, τόν Βλάστον Γ.βερηλιόδη, τόν ύπερόχον, τόν άμείωτον, τόν ριζοσπαστικώτατον, τόν προοδευτικώτατον.

Τά άνέκδοτα αυτά θα πολυδιαβαστούν, θα ρουφηχθούν κυριολεκτικώς. Περιμένετε μόνον ν' άρχίσουν... Συγχρόνως θα δημοσιευθούν άνηστος φωτογραφίες και διάφορα σκίττα του Β. Γαβρηλιόδη.

